

Husy
pitomý

„To jsou husy!“

„Pečený?“

Kdepak pečené husy. Teď už to viděla i Boženka. Byly to husy živé a bylo jich celé hejno.

„Ssscssty! Táhnem na jih! Ssscssty!“ syčely jedna přes druhou a blížily se hrozitánsky rychle.

Boženka zamávala rukama a pro jistotu povylétla výš.

Mařenka místo aby udělala totéž, naopak svůj let zbrzdila a čekala na husy s otázkou na rtech. „Haló, husy! Haló! Neviděly jste Ryběnku? Teda ona je teď proměněná ve snítku rákosí...“ A víc už toho nestihla.

Husy znovu výhružně zasyčely, a srážka byla na spadnutí. Mařenka se stihla leda přikrčit a husy prolétly těsně nad ní.

„Husy pitomý! Táhněte třeba ke všem čertům!“ ulevila si, když husy mizely v dáli.

„Pozor, támhle je ještě jedna!“ křikla na Mařenku svrchu Boženka.

„Ssím vás, neletěly tudy kolegyně?“ zeptal se přilétavší pták.

„Cože?“ zeptala se Mařenka a raději doletěla k Božence.

„Essli ssste neviděly kolegyně. Já sssem ssse byl vyčůrat a ty hussy pitomý mně zatím uletěly.“

Mařenka a Boženka na sebe udiveně pohlédly.

„Víte, já ssem v tomhle hejnu jedinej husssák a to bysste nevěřily, co všechno ssskusssím.“

„Letěly tady,“ odpověděla Boženka.

„Jestli neletěly do Vlkan,“ zapřemýšlela Mařenka, jenomže Boženka ji musela znovu opravit.

„Do Plkan. Vlkaný jsou na sever, už si to zase pleteš.“

„My neletíme ani do Vlkan ani do Plkan,“ ozval se husák.

„Máme namířeno do Afriky.“

„Neříkejte. Na dovolenou, že?“ hádala Mařenka.

„Přezimovat.“

„Není ještě brzo?“ pochybovala Boženka.

„To víte, mimo ssezónu to vyjde levnějšš. A taky ssse líp cسسstuje. Za pár dní to tady máte sssamej pták. No, budu mussit letět, abych ty hussy pitomý dohnal ještě před hranicemi, máme ssskupinové vízum. Těšššilo mě, má úcta,“ prohlásil husák, podal jim na rozloučení křídlo a letěl na Plkany a pak na Afriku.

Sestřičky za ním volaly, aby měl šťastný let. Tu si Mařenka vzpomněla, že se zapomněla zeptat. „Haló, pane husáku, neviděl jste Ryběnku? My ji musíme donést do Panského rybníka, teda ona je teď proměněná ve snítku rákosí, jako v rákosovou haluz,

aby se nám dobře nesla, protože když nebude do večera v rybníku, rozplyne se ve vodní páru, jenomže ona se nám ztratila, víte, neviděl jste ji někde?“

Husák zdálky odpověděl, že té historii moc nerozumí, ale že žádnou Ryběnku ani jako vodní vílu ani jako rákosovou haluz neviděl. Pak ještě dodal: „Nahoře vědí všechno.“ A zmizel v dáli jako už předtím jeho kolegyně husy.

„Nahoře, nahoře, co s tím pořád mají?“ rozumovala Boženka a nechápavě kroutila hlavou.

Mařenka taky nevěděla, a když se koukla dolů, hlava se jí zatočila. Kdyby teď spadla, tak si cestou klidně může sníst svačinu, takhle dlouho to nejspíš bude trvat. „Brrr! Měly bychom se už radši vrátit. Kam chceš pořád letět, nahoře už nic není, vždyť se podívej.“

Tu k nim zespoda přiletěla beruška. Možná to byla ta samá, která se ráno převalovala na parapetu. „Jé!“ vydechly radostí obě sestry.

A Mařenka rovnou spustila, jak si to pamatovala z dětství: „Beruško, beruško, kam to letíš? Do nebíčka, nebo do peklíčka?“

Beruška se zastavila, zatukala si na čelo a řekla: „Když letím nahoru, tak asi do nebe, ne?“ A předletěla je.

„A jo!“ vykřikla Boženka. „Nad námi je nebe!“

A v tu chvíli byly obě sestry v nebi.